

Együtt

írta: Solt Noémi

A napfény enyhén átszűrődött a leveleim között, és furcsa mintázatot festett a földre. Délután négy óra lehetett.

Vártam. Vártam rá. Eközben a pletykás madarak arról csiripeltek, hogy a tőlem huszonkét fányira levő bükk betegeskedik, A mellettem álló tölgy csúnyán rájuk susogott.

A holt leveleim finoman hullottak alá a lábamhoz. Éreztem, ahogy az élők felveszik az éltető gázokat, és ahogy lassan párolog a nedvesség levélkéimen keresztül. Minden nyugodt volt.

A fák közül hirtelen felbukkant egy kisfiú. Lassan, szomorúan poroszkált az avarban, mígnem lehuppant a földre és nekem dőlt.

-Hmm, ha tudnád milyen napom volt – mondta.

-Mesélj csak – suttogtam neki.

-A suliban megint a falhoz löktek. Utálok az iskolát! Nem akarok többet menni!

- Ne mondj ilyet. Hisz a bioszt is imádod és nagyon jó is vagy belőle. Nem beszélve a barátaidról.

A fiú arcán halvány mosoly jelent meg. Hátrafordult és rám nézett.

-Te vagy a legjobb barátom – mondta.

Feltápászkodott és – ekkor már vigyorogva – hazarohant, hátán a mackós hátizsákjával.

Nem sokkal később, a fák között megjelent egy fiatal nő. Nem ismertem. Karikás szemei voltak, de arcán mégis nyugalom ült. Leült a tövembe és nagyot sóhajtott. Szavak nélkül is megértettük egymást. Kislánya öt napja született meg, és a kicsi még nagyon nyugós volt. Éreztem, hogy jólesik neki az erdő csöndje, ezért nem zavartam. Csak ült, nekem dőlve, csukott szemekkel és pihent. Néhány óra múlva aztán felállt és hazament a családjához. De előtte végignézett rajtunk, szemei ekkor már élénken csillogtak.

Másnap, nagyon jó idő volt. A nap hétágra sütött, meleg sugarai megfestették a velem szemben elterülő rétet, de az árnyékban hűvös volt. A kiránduló emberek a szokottnál lassabban sétáltak. Újra elővették a szekrények mélyéről a napszemüvegeket. Egy túrázó csapat épp előttem ült le piknikezni. A velük lévő kutya rögtön leheveredett hűsölni hatalmas árnyékom alá. Miközben ücsörögtek és nevetgéltek, az egyik fiatal felállt, beletúrt a zsebébe és kihúzott egy bicskát. Odaállt hozzám és elkezdett vésni a törzsembe. Legszívesebben ordítottam volna a fájdalomtól, de ekkor odalépett hozzá egy társa és kirántotta kezéből a bicskát.

-Mit csinálsz! Hagyd abba!

A barbár fiatal bosszúsan eltette táskájába az éles szerszámot. A meghatódottságtól könnyes szemekkel néztem az engem védő magas, szikár emberre. Bár a testemen nyomott hagyott egy időre a vésés, ezt az embert sosem fogom elfelejteni.

Mielőtt meghálálhattam volna, a csapat összeszedte a szemetet és tovább állt. A kutya kajlán, felfrissülve rohant gazdái után.

A nap következő látogatóját régóta ismerem. Az idős hölgy fiatal kora óta jár hozzám. Végigkísértem életének szinte összes fontos eseményén. A néni régen meteorológus volt a helyi köztévénél. Ő tudna csak igazán beszélni arról, hogy mennyit változott az elmúlt évtizedekben az éghajlat. Fiatalkorunkban még az idő kiszámíthatóbb volt, ennek köszönhetően az életritmusom sem volt megzavarodva. Sajnos manapság az erdőnkbe is beszivárog a bűzös levegő. Fullasztó számomra, nehezen tudok lélegezni, nem beszélve a látogatómról.

A matróna megállt velem szemben és megölelt. Régen, amikor a férje még élt, gyakran sétáltak el előttem kéz a kézben. Mindig mikor megölel azt suttogja: Drágám.

Nagyon szoros a kapcsolatom ezzel a hölgygel. Ő megbecsül és tisztel minket.

Minden látogatóm különböző, de egy közös van bennük: mind friss levegőre, csöndre, nyugalomra és megértésre vágynak. Lelki békét szeretnének.

És mi fák, ezt megadjuk nektek. Cserébe arra kérünk titeket, hogy vigyázzatok ránk és a környezetetekre. Higgyétek el, meg fogjuk hálálni.

(A kép saját illusztráció)

